

Dr Donald Fowler, Tła Starego Testamentu, Wykład 17, Królestwo na starożytnym Bliskim Wschodzie

© 2024 Don Fowler i Ted Hildebrandt

To jest dr Don Fowler w swoim nauczaniu na temat tła Starego Testamentu. To jest sesja 17, Królestwo na starożytnym Bliskim Wschodzie.

Cóż, witaj ponownie. Kontynuujemy nasze przemyślenia na temat królestwa. Łatwo zostać źle zrozumianym. Wiem, że chcę dobrze i wiem, że jestem żonaty od 48 lat.

Wydaje mi się, że komunikuję, ale okazuje się, że tak nie jest. Jest więc całkowicie prawdopodobne, że być może nie do końca rozumiesz, o co nam chodzi. Próbujemy jednak podkreślić, że królestwo jest dziedziną powiązaną z Bożą integralnością, ponieważ Bóg obiecał to jako błogosławieństwo.

Po drugie, królestwo jest środkiem, za pomocą którego Bóg zdecydował się działać, ale nadejdzie okres, kiedy obietnice, które dał Abrahamowi, nie zostaną zrealizowane, ponieważ będą oni na wygnaniu. A na wygnaniu nie mają ziemi ani króla. Być może są błogosławieństwem dla narodów na wygnaniu, ale królestwo jest najważniejszą koncepcją.

Gdyby byli profesjonalistami i oglądali taśmy i mnie słyszeli, jestem pewien, że niektórzy ludzie byliby przerażeni, bo cóż, jestem wielkim wielbicielem twórczości Waltera Brueggemanna. Brueggemann zdaje się sądzić, że centralizacja władzy w osobie jest zawsze czymś złym. Przedstawia to jako wszystko, co mówi się o królestwie, jest propagandą.

Cóż, jego zdanie jest dobrze ujęte. Jeśli pozwolisz mi usiąść na chwilę, możemy cię odwiedzić. Jeśli chcesz, możesz mnie zatrzymać i napić się kawy. Ale kiedy zaczniemy odrabiać straty, chciałbym podkreślić, że jest to dobrze przyjęta uwaga.

Z perspektywy starożytnego Bliskiego Wschodu praktycznie cała literatura była zamawiana w imieniu króla. Była to propaganda mająca przekonać bogów, że król jest dobrym królem.

Chciałbym jednak podkreślić, że biblijny pogląd na królestwo jest radykalnie odmienny. Tekst biblijny nie zawiera czystej propagandy. Nawet największy z królewskich bohaterów ma tragiczne wady.

Bóg nie przedstawia w Biblii władzy królewskiej jako propagandy. Bóg stara się pokazać, że każdy król, który nie odnosi się do Boga w kategoriach teologicznych,

zgodnie z Bożymi propozycjami, jest królem, który zostanie osądzony. Wszyscy królowie izraelscy są porażką.

Nawet wielki Dawid jest przedstawiany jako obłudny, kłamca, morderca i cudzołożnik. To nie brzmi jak propaganda. Zatem proponuję ci, że królestwo jest centralną drogą, jedną z głównych cech tego, jak Bóg realizuje swój plan i swoją narrację.

Ale nie jest to królestwo jak wszystkie inne narody. Rzeczywiście, jeśli chcemy modelu królestwa, to prawdziwego modelu królestwa i taki jest mój osąd; Już się myliłem; Myślę, że prawdziwym wzorem królestwa nie jest tak naprawdę Dawid, mimo że Dawid miał oczywiście wspaniałe cechy. Prawdziwym wzorem królestwa jest Mojżesz.

Teraz, gdy widzisz, jak korzystam z notatek z zajęć, są one dla Ciebie dostępne. Pokażę ci informacje pochodzące z jednej z moich notatek z zajęć, których uczę. Nie mam zamiaru tego dokładnie omawiać, bo nie mogę sobie na to pozwolić i przebrnąć przez materiał.

Chcę jednak zwrócić uwagę na to, w jaki sposób przepowiada się królestwo. Przyjrzę się kilku fragmentom Księgi Rodzaju, abyście je przeczytali, ponieważ standardowe podejście polega na tym, że dochodzimy do 1 Samuela 8, mówią Izraelici, dajcie nam króla. Och, ci niegodziwi Izraelici, oni chcą króla. Odrzucają Boga.

Cóż, oczywiście odrzucali Boga, ale to nie jest wina władzy królewskiej. To ich wina. Zatem proponuję ci, że królestwo jest główną tezą, dzięki czemu możesz widzieć królestwo przed Saulem.

I tak, po pierwsze, wspominałem, uczeni dość jednomyślnie zgadzają się, że w 1 i 2 rozdziale Księgi Rodzaju Adam i Ewa są przedstawieni w kategoriach królewskich lub quasi-normalnych. Po drugie, zwróćcie uwagę na ważną historię Melchizedeka w Salem w 14 rozdziale Księgi Rodzaju, ponieważ Salem to oczywiście nie dokładnie Jerozolima, ale myślę, że miało to mieć związek z Jerozolimą, i tam mamy Melchizedeka, o którym wszyscy być może wiecie, że jest używany jako typ Chrystusa w listach do Hebrajczyków. Melchizedek to imię, które oznacza albo: mój król jest sprawiedliwy, albo król Sedeku, ale zauważcie, że jest on ważną osobą w narracji Genesis i wyraźnie jest królem.

Abraham odnosi się do niego w sposób, który sprawia, że wszyscy myślimy, że ma to coś wspólnego z władzą królewską. A jeśli ta historia ma miejsce w rozdziale 14, to pamiętajcie, że to w rozdziale 17 Bóg obiecuje Abrahamowi odnośnie królów, którzy od niego wyjdą. Zatem w rozdziale 17.6 Bóg obiecuje, że królowie będą pochodzić z linii Abrahama.

A następnie kilka wersetów, które nie są zbyt dobrze znane. Zwracam waszą uwagę na Sędziów, przepraszam, na Księgę Rodzaju; jeśli przeczytałbyś ze mną rozdział 35, tak jak Bóg obiecał Abrahamowi królestwo, powtórzył te same obietnice dotyczące królestwa Jakubowi. Zwróćcie więc uwagę na mnie w Księdze Rodzaju, rozdział 35, werset 11, przeczytajmy werset 9. Następnie Bóg ukazał się Jakubowi ponownie, gdy ten wracał z Paddan Aram. Czy to nie interesujące? Paddan Aram oczywiście znajduje się w północnej Mezopotamii.

I pobłogosławił go, tak jak Bóg pobłogosławił Abrahama. I tak w wersecie 10 Bóg powiedział do niego: Masz na imię Jakub. Tak jak Bóg powiedział Abrahamowi, twoje imię będzie Abraham.

Nie będziesz się już nazywał Jakub, ale imię twoje będzie Izrael. Innymi słowy, jest to powtórzenie Abrahama w osobie Jakuba. Więc nazwał go Izraelem, a potem Bóg powiedział do niego: Jestem El Shaddai, bądź płodny i rozmnażaj się, dokładnie tak, jak Bóg dał Adamowi i Ewie.

Wyjdzie z ciebie naród i mnóstwo narodów i od ciebie wyjdą królowie. Zatem to, co Bóg obiecał potomkowi Abrahama, Jakub jest dla niego tą samą obietnicą, którą Bóg dał Abrahamowi, aby był płodny i rozmnażał się. Od ciebie wyjdą królowie.

W wersecie 12 oddaję wam ziemię, którą dałem Abrahamowi i Izaakowi. Dam tę ziemię twojemu potomstwu po tobie. Jest to dosłownie dosłowne powtórzenie tego, co Bóg pierwotnie powiedział Abrahamowi.

Zatem w rozdziale 49, wersecie 10, w Księdze Rodzaju 49:10 szczegółowo przepowiedziano królestwo plemienia Judy. Rzeczywiście, w Księdze Sędziów, czy nam się to podoba, czy nie, autor Sędziów wielokrotnie podkreśla, że to brak władzy królewskiej był częścią problemu, przed którym stał Izrael. Powiedziawszy to, zrobię dla was krótką podróż do Mojżesza jako najwyższego przykładu przywódcy. I przyjaciele, oto część moich myśli.

Nie ma już więcej... OK, chcę to powiedzieć. Myślę że to prawda. Jeśli to nieprawda, to tylko trochę odbiegam od rzeczywistości.

Nie ma osoby ani rzeczy ważniejszej dla ujawnienia tożsamości Chrystusa w Ewangeliach Nowego Testamentu niż przykład Mojżesza. Większość z nas wie, że Jezus jest nowym Mojżeszem. On jest nowym Mojżeszem, lepszym niż Mojżesz, ale jest nowym Mojżeszem.

Zatem w tym artykule omówię je bardzo szybko, ponieważ nie mamy na to czasu. Mojżesz ma jedną z najdłuższych narracji o wezwaniach spośród wszystkich królów w Starym Testamencie. Został wybrany przez Boga i cały tekst podkreśla tę tezę.

Po drugie, w Księdze Wyjścia 3-4 jest on powołany w sposób boski. Jest to bardzo ważny aspekt królestwa, który należy nazwać boskim, zarówno na starożytnym Bliskim Wschodzie, jak i w Biblii. Na starożytnym Bliskim Wschodzie nie jestem w stanie zliczyć, ile razy król przedstawiał swoje dzieło literackie z udziałem wielkich bogów, zwanych mną.

Mojżesz jest nazwany w sposób boski. W rozdziale 4 czytamy, że ma on boskie uzdolnienia. To wszystko jest materiałem na królewskość.

Nie powinnam tego robić, ale nie mogę się powstrzymać. Spójrz na moje pierwsze trzy punkty. Jest wybrany przez Boga.

Saul został wybrany przez Boga. W rzeczywistości Saul jest wybierany wielokrotnie, aby podkreślić, że wybrał go Bóg. Po drugie, historia jest całkiem jasna, że Saul został nazwany w sposób boski.

Jest powołany przez osobę Samuela, więc jest powołany w sposób boski i wtedy ma boskie uzdolnienia. Tekst ten zwraca szczególną uwagę na fakt, że w rozdziale 10 Bóg bierze ducha, który był na prorokach wraz z Samuelem, bierze tego samego ducha i kładzie go na Saulu, a Saul może wtedy rzeczywiście prorokować. Tekst bardzo się stara i stara się przedstawić obraz, że Saul jest dokładnym wzorowym królem.

Jest wybrany, powołany i uzdolniony duchem. Cóż, to samo dotyczy Mojżesza. Mojżesz jest uzdolniony przez ducha.

Zwróć uwagę na ważny fragment Liczb 11, który podkreśla ducha Mojżesza, a także Powtórzonego Prawa 34.9, gdzie duch uzdolnienia, który był na Mojżeszu, został wylany na Jozuego, a Mojżesz otrzymał boski przywilej. Jest on w Starym Testamencie wzorem bliskości Jafeta. Żadna inna osoba w całym Starym Testamencie nie ma tak intymnej relacji z Bogiem jak Mojżesz.

Moglibyśmy o tym rozmawiać godzinami. Mojżesz jest prototypem nie tylko króla, ale także tego, jak można odnosić się do Boga, twarzą w twarz, z osoby na osobę, od obecności do obecności. Wszystko to podkreśla, jak ważny jest Mojżesz jako punkt odniesienia do Boga i bycia królem.

Podam więc cztery punkty, sugerując, że Mojżesz jest najwyższym przykładem centralnego przywódcy. Przejdźmy do drugiego punktu, Mojżesza, pierwszego króla Izraela, dowodów wersetowych i echa. Teraz otrzymujesz przyzwoite ujęcie tego z kamery, więc nawet jeśli nie ma tego w dokumencie kursu, powinieneś być w stanie odzyskać to w swoich notatkach, więc teoretycznie możesz zatrzymać wideo w dowolnym momencie i napisać te w dół.

Nie jest to dobrze znane, ale jednym z czynników wspomagających, którymi dysponuje Mojżesz, jest laska. I lepiej wiadomo, że ta wędka służy do dokonywania wielu cudów. Zatem laska Mojżesza jest rzeczywiście berłem królewskim i boskim odpowiednikiem berła faraona.

Innymi słowy, w języku egipskim laska pasterska, która wygląda mniej więcej tak, prawie jak angielski znak zapytania, laska pasterska jest hieroglificznym znakiem oznaczającym władzę królewską. Znaczenie tego znaku w języku egipskim oznaczało bycie królem. Kiedy więc Mojżesz, który jest pasterzem, ma w ręku laskę królewską, Bóg mówi: co to jest w twojej ręce? To jest personel.

Bóg mówi do Mojżesza: rzuć go na ziemię, a zamieni się w węża. Cóż, nie mogę powstrzymać się od myśli, że to Bóg zwalcza roszczenia faraona do bycia królem, ponieważ co faraon nosi na swojej koronie jak nie emblemat węża, symbol egipskiej władzy królewskiej? No dobrze, moglibyśmy o tym rozmawiać długo, ale po prostu staramy się, wiesz, czytasz Psalm 23, twoja laska i twoja laska, one mnie pocieszają. Cóż, fakt, że Bóg działa poprzez laskę Mojżesza, jest niezwykle potwierdzeniem władzy królewskiej.

Po drugie, rdzeń maszach występuje w innych miejscach Biblii hebrajskiej jedynie w związku z królami Dawida. Maszach, będący podstawą etymologicznej podstawy imienia Mojżesza, w całej Biblii, gdy odnosi się do królów, jest używany wyłącznie w odniesieniu do królów. Po trzecie, Mojżesz jest Bogiem dla faraona.

Wszyscy wiemy, że Mojżesz nie był Bogiem. W rzeczywistości byłby bardzo ostrożny, stwierdzając to, ale dla faraona był Bogiem. Innymi słowy, w języku królewskim Mojżesz, wybrany król Izraela, był przedstawicielem Boga przed faraonem.

Tak właśnie myślano o królewskości. Po czwarte, Mojżesz jako prawodawca – cóż, nie ma bardziej powszechnej metafory królewskiej niż król jako prawodawca. Zatem ogromny nacisk, jaki kładziemy na Mojżesza jako prawodawcę, jest zjawiskiem królewskim.

Po piąte, Mojżesz jest prawdopodobnie nazywany królem w Księdze Powtórzonego Prawa 33:4-5 w Jeszurim, cytując tekst, który prawdopodobnie dotyczy Jerozolimy. Zatem jedną z powszechnych krytyki uważania Mojżesza za króla jest to, że nigdy nie był nazywany królem. Cóż, jeśli ktoś został nazwany królem w 33. rozdziale Księgi Powtórzonego Prawa i jest to albo Pan, albo Mojżesz, myślę, że lepszym wyborem będzie stwierdzenie, że Mojżesz został tam nazwany królem.

Po szóste, korzeń Yashar jest używany przez Mojżesza i ma wiele królewskich odpowiedników. Kiedy każdy robi to, co uważa za słuszne, na tym właśnie polega korzeń Yashara. Zatem zauważcie, że istnieje powiązanie pomiędzy rdzeniem Yashar i

Mesharim , które jest słowem oznaczającym wyzwolenie, jednym ze słów oznaczających wyzwolenie.

Cóż, wybaczyć, że się pośpieszam, ale możesz zapisać te punkty i przestudiować je samodzielnie. Mam ich tutaj kilka. W Liczb 11-12 Mojżeszowi nakazano nosić je na swoim łonie, tak jak karmiący ojciec nosi dziecko karmione piersią.

Wierzcie lub nie, ale noszenie ich na łonie niczym karmione dziecko jest dokładnie tym, co powiedziano o Hammurabim w jego epilogu, w kodeksie prawnym, co oczywiście jest kontekstem, jak to tutaj wygląda. Po ósme, najwyższa łagodność Mojżesza. W większości przypadków, gdy jest to głoszone za ambonami, zawsze przedstawia się to tak, jakby Mojżesz nie był członkiem rodziny królewskiej.

Kiedy w rzeczywistości, jeśli przestudujesz słowo cichy, jest to typowe określenie królewskie, nie tylko w Biblii, ale na całym starożytnym Bliskim Wschodzie. Aby uzyskać pełniejsze wyjaśnienie tego potężnego obrazu króla jako cichego, sugeruję zapoznanie się z dziełem Dobra na temat Jezusa, cichego króla, a także Psalm mesjański, Psalm 45 i Zachariasz 9 :9. Zatem proponujemy wam to, że „łagodność”, co wydaje się sprzeczne z intuicją, jakby nie było terminem królewskim, w rzeczywistości jest dobrze znanym terminem królewskim nie tylko w Biblii, ale na całym starożytnym Bliskim Wschodzie. Po dziewiąte, sługa.

Wspomnieliśmy wcześniej, że niewolnik jest w rzeczywistości terminem królewskim; to tytuł królewski. Dziesiątki starożytnych królów Bliskiego Wschodu używało określenia: jestem niewolnikiem takiego a takiego bóstwa. Mojżesz jest przedstawiony jako mój wierny sługa.

Dziesiąt, Mojżesz jest królewską reprezentacją w zawieraniu przymierza, jest to królewskie zjawisko polegające na tym, że król przedstawia bogów w traktatach i reprezentuje bogów w traktatach. Zauważcie też, że Izrael nazywany jest swoim ludem i to on wyprowadza ich z Egiptu. Terminologia wyprowadza ich z Egiptu, przyjaciele; to terminologia pasterska i królewska.

Pełni rolę pasterza, wyprowadzając ich z Egiptu. Zatem w punkcie 11 Mojżesz wyznacza swoich następców w osobie Jozuego. Wyznacza człowieka, który ma wychodzić i przychodzić, co jest królewskim językiem w pasterstwie.

Po drugie, Izrael nie będzie jak owce, które nie mają pasterza; to język królewski. Jozue przygotowuje się do objęcia władzy królewskiej poprzez otrzymanie ducha, który był w Mojżeszu. Innymi słowy, Mojżesz odgrywa kluczową rolę w przekazaniu przywództwa Jozuemu.

Mojżesz wspomina swój honor w Liczb 27:20; kiedy mówimy, że Mojżesz oddaje swój honor, jest to hebrajskie słowo hod i to słowo jest zawsze w porządku; to mocne

stwierdzenie. W każdym innym miejscu Biblii hebrajskiej *hod* jest terminem królewskim i występuje tutaj. Kładzie swój *hod*, swój królewski honor, na Jozuego.

Mojżesz jest wierny w całym moim domu. To tytuł królewski. Być może jaśniejąca twarz Mojżesza jest oznaką królewkości, ponieważ udajesz się do Lippit Isztar, a on jest bohaterem o jaśniejącym obliczu. To znaczy, mógłbym tak dalej i dalej.

Ponadto istniała konstelacja słownictwa królewskiego, lecz niezauważanego, a mianowicie słowa: „kiedy prowadził”, „karmił”, „pasał”, „pasał” i dziesiątki terminów, które nie były rozpoznawane. Sugerujemy zatem, że istnieje cała konstelacja dowodów na to, że Mojżesz był członkiem rodziny królewskiej. Jednym z powodów, dla których nie jest to podane w bardziej wyraźnej terminologii królewskiej, jest to, że pierwotnie Boski plan zakładał, że Mojżesz zaprowadzi ich do ziemi obiecanej, a kiedy Mojżesz wprowadzi ich do ziemi obiecanej, ich miastem królewskim będzie Jerozolima, i że Mojżesz będzie wówczas królem Izraela ze stolicą królewską zasiadającą na tronie.

Zatem myślę, że Boży plan dla Izraela od początku, czyli od chwili zawarcia przymierza, zakładał, że głównym czynnikiem będzie królewskość. W przeciwieństwie do innych królów Starego Testamentu, niepowodzenia Mojżesza są o wiele bardziej ludzkie, a Mojżesz jako król odniósł taki sukces, że Bóg stawia go na wysokim poziomie. Zatem jedyne, co musi zrobić Mojżesz, to raz źle użyć laski, a zostanie wykluczony z wejścia do ziemi obiecanej.

Zamiast raz uderzyć w kamień, uderza go dwa razy. Myślę, że można by postawić tezę, można by wysunąć argument, że laska jest symbolem królestwa, a przez niewłaściwe użycie laski Bóg daje do zrozumienia, że Mojżeszowi nie wolno w związku z tym przychodzić do kraju w celu wygłoszenia homilii wszystkich kolejnych królów, że jeśli naruszyacie władzę królewską, zostaniecie zdyskwalifikowani. Jestem pewien, że gdy przeglądaliśmy te informacje, twoje oko zauważyło, że te myśli są zatem powiązane z koncepcją królewkości na starożytnym Bliskim Wschodzie.

Przechodząc do przykładów królewskich, a więc jeśli weźmiemy liczbę tysięcy na tysiące, podałem tylko jeden lub dwa przykłady. Gdybym miał poświęcić swoje życie ekstrapolacji ze starożytnego Bliskiego Wschodu wszystkich przykładów odnoszących się do władzy królewskiej na starożytnym Bliskim Wschodzie i w Biblii, potrzebowałbym tysięcy i tysięcy. Podałem ci bardzo, bardzo małą liczbę.

Zatem moja propozycja dla ciebie jest taka, że królewskość jest kluczowa, ponieważ Bóg ją obiecał. Władza królewska jest kluczowa, ponieważ Bóg może pokazać, że przywódcy ludzcy regularnie ponoszą porażkę, nawet najwięksi z nich, jak w przypadku Mojżesza, ale Bóg może wykorzystać to wszystko, aby pokazać wam, że obietnica złożona Abrahamowi wypełniła się nie w Mojżeszu, ale w Mesjaszu, w

Chrystusie. Zatem moim zdaniem cała ta koncepcja królewskości jest jednym z najbardziej brakujących podstawowych łączników narracji hebrajskiej.

Nie jest to jedyna teologia przewijająca się przez całą narrację, ale z teologicznego punktu widzenia jest jedną z najważniejszych. Chciałbym wam zaproponować, że według mnie królestwo jest rzeczywiście najważniejszą metaforą objawienia istoty Boga. Oto nasza propozycja, gdy przedstawiamy wam informacje na temat królestwa zawartego w 1 Samuelu 8. Wiesz, to wszystko wydaje mi się takie proste, ale przypomina mi o jednej rzeczy w życiu, która mnie zaskakuje.

Myślę, że mówię przekonująco i całkowicie jasno, ale okazuje się, że mój świat nie dostrzega mojej wielkości. Nie mam zatem wątpliwości, że wśród poszczególnych osób nie będzie zgody co do mojej propozycji. Mogę więc jedynie zachęcić cię do przyjrzenia się dowodom, przemyślenia ich i uświadomienia sobie, że to, że słyszałeś kazania na ten temat, nie oznacza, że są one prawidłowe.

Moje podejście jest takie, że myślę, że to wystarczy. Myślę o starożytnym materiale bliskowschodnim nie jako o fundamencie budynku. Myślę o tym bardziej w kategoriach starożytnego bliskowschodniego materiału, który przypomina latarkę. Nie tworzy porównań; pozwala nam zobaczyć istniejące porównania.

Rzucasz światło na tekst biblijny, ale nie dajesz jego podstaw. Podstawą tekstu biblijnego jest niewątpliwie objawienie o samym Bogu. Powiedziawszy to wszystko, mogę wrócić do notatek z zajęć.

W tym miejscu zatrzymaliśmy się na siedmiu punktach, które świadczą o niepowodzeniach Salomona. Po upadku panowania Salomona Izrael powraca do stanu, w jakim był opisany w Księdze Sędziów – państwa rządzonego w swej istocie przez trybalizm. Dziesięć plemion jest zazdrosnych o dwa plemiona.

Te dwa plemiona to Juda i małe plemię Beniamina, które w dużej mierze pochłonęło terytorium Beniamina. Zatem mamy do czynienia z zazdrością plemienną, taką jaką mieliśmy w Księdze Sędziów, która skutkuje podziałem. Zatem po śmierci Salomona i powstaniu Roboama mamy do czynienia z powrotem plemienności i jest to problem, który w historii Starego Testamentu nigdy tak naprawdę nie został pokonany ani opanowany.

Mamy zatem okres podzielonej monarchii, który rozpoczyna się wraz ze śmiercią Salomona i powrotem podzielonego Izraela. Oczywiście wszyscy znamy tę historię o Roboamie. Przychodzą do Roboama i składają mu ofertę, którą może odrzucić, a on odrzuca tę ofertę i tak po prostu jedno królestwo składa się teraz z dwóch.

Zatem głównym wrogiem przez cały ten okres była oczywiście Assyria. Już wcześniej uznano go za przeciwnika, którego należy się obawiać, o czym świadczy polityka

dynastii Omri. Omri był ojcem Achaba i stworzyli największą dynastię na północy. Achab i jego zwolennicy wcześniej zrozumieli, że Asyria to potęga, której należy się obawiać.

Egipt w dalszym ciągu odgrywał pewną rolę, ale nigdy nie był hipermocarstwem; nigdy nie była supermocą; było to po prostu sąsiednie mocarstwo po Morskim Ruchu Ludowym. Po upadku Królestwa Północnego imperium asyryjskie upadło i zostało zastąpione na zachodzie imperium nowobabilońskim i to właśnie ten ostatni naród zakończył okres monarchii. Pozwólcie, że poświęcę chwilę i pokażę wam mapę Asyrii.

To interesująca mapa, ponieważ pokazuje nam pierwszą na świecie, użyję określenia, pierwsza, pierwsza, pierwsza, hipermoc. Widzisz, królestwo Sargona, czyli królestwo Ur III, było wielkim królestwem, ale podążaj za moim kursorem, albo jeszcze lepiej, pozwól mi chwycić mój znacznik, królestwa, które były tam wcześniej, były królestwami, które rządziły tym dorzeczem Mezopotamii. To jest tak samo wspaniałe, jak oni.

Jest to pierwsza na świecie hipermoc, ponieważ, jak widać, rządzi ona całym Żytnym Półksiężycem, całym Żytnym Półksiężycem i nie tylko. Rządzi Anatolią, mniej więcej połową Anatolii, i jak widać, rządzi całym Egiptem i rządzi na wschodzie, historycznie sąsiadującym z Iranem. Asyria to nie tylko pierwsze imperium, które rządzi Żytnym Półksiężycem, ale jest to pierwsza na świecie hiperpotęga.

Po nim nie nastąpi druga hipermoc. Jak widać, w przypadku neobabilońskiego, pierwszego imperium nowobabilońskiego, które pokazano na fioletowo, jest to imperium, które nastąpiło po nim. To jest imperium słynnego Nabuchodonozora.

To imperium było znacznie mniejsze. Nie rządził Elimem poza bardzo krótkim okresem czasu i chociaż ta mapa, nawiasem mówiąc, pochodzi z Atlasu Biblijnego Moody'ego, to ta mapa, jak widać, rządzi Egiptem. Tak naprawdę nie rządził Egiptem jako takim.

Tak więc, jeśli chcesz prawdziwych granic imperium babilońskiego, imperium nowobabilońskiego, ponieważ imperium nowobabilońskie jest następcą starego imperium babilońskiego, z tą różnicą, że dzieli je tysiąc lat. Stare imperium babilońskie było rządzone przez Hammurabiego. Cesarstwo nowobabilońskie zostało stworzone przez Nabuchodonozora.

Tak więc prawdziwe imperium nowobabilońskie rządziło Żytnym Półksiężycem, ale to właściwie wszystko, czym rządziło, Żytnym Półksiężycem. Zatem nie była to hipermoc. Kiedy jednak patrzymy na to, co będzie dalej, największą z hiperpotęgów była Persja.

Ta mapa, która nie jest, jest w pewnym sensie nieproporcjonalna, ponieważ sprawia, że wygląda na mniejszą niż jest. Gdybyś mógł zobaczyć ze mną, to są Indie. Imperium perskie w swoim największym okresie panowało aż do Indii.

Rządziło tutaj, co nazywamy Pakistanem. Rządził tutaj, w imperium perskim. Rządził aż do górskich regionów Kaukazu, aż do tego, co nazywamy Rosją.

Rządził aż do Tracy, czyli dzisiejszej Rumunii i Bułgarii. Rządził aż do Morza Arabskiego, aż do Egiptu i aż do Libii. W swoim największym okresie był to największy obszar lądowy w jakimkolwiek imperium.

Ta fenomenalna masa lądowa prawdopodobnie nie rządziła tak wieloma istotami ludzkimi jak imperium rzymskie, ale rządziła większym obszarem lądowym. Było to największe imperium całej starożytności. Do czasu powstania Imperium Brytyjskiego nie było większego imperium niż to.

Imperium perskie było hiperpotęgą. Potem oczywiście pojawiło się kolejne imperium Persów, a było nim imperium Aleksandra Wielkiego. Tak naprawdę nie chcemy mówić o Aleksandrze Wielkim jako posiadającym hipermoc z prostego powodu, dla którego umarł.

Gdy tylko został zdobyty, zmarł. Nigdy tego nie łączył. Dosłownie w roku jego śmierci firma rozpadła się na wiele podmiotów politycznych.

Tak zwane imperium Aleksandra, jak widać, zastąpiło ono imperium Persów, z tą różnicą, że dodało tutaj Macedonię i Helladę. To naprawdę nie było prawdziwe imperium. Przechodząc przez to wszystko, staramy się pokazać ci kolejne imperia.

To ostatnie imperium w historii, Cesarstwo Rzymskie. Jak widać, była to ostatnia z hipermocy.

Rządził w kręgu wokół całego Morza Śródziemnego. Jak widać, było to również ogromne imperium, prawdopodobnie rządzące większą liczbą istot ludzkich niż jakiegokolwiek imperium w całej historii starożytnej. Kiedy już to przeszliśmy, pozwól, że ci powiem: kup Atlas Biblii Moody'ego.

Jest wiele dobrych. Zondervan ma dobry atlas biblijny. Carta, CARTA, Carta Atlas biblijny.

Kup sobie dobry atlas biblijny. Wierzę, że każdy badacz Biblii go potrzebuje. Dzięki tym wspaniałym mapom z Atlasu Biblijnego Moody'ego mogłem pokazać, że pierwszą z hipermocy jest Asyria.

To tam idziemy. Gdy spojrzemy na to, jak widzimy historię rozwijającą się na naszych oczach, Bóg wykorzysta te hipermoce do realizacji tego, co powiedziałbym, boskiego planu dla całego świata. Już w Księdze Rodzaju 12 Bóg objawia, że jest Bogiem całego świata i że Abraham ma być błogosławieństwem dla całego świata.

Wbrew temu, jak myśleli o nim Izraelici, Bóg był Bogiem wszystkich narodów. Bóg był Bogiem całego świata. Częścią tego ogólnoświatowego fenomenu jest zatem powstanie pierwszej światowej hiperpotęgi.

Oczywiście, gdybym tylko mógł się trochę pośmiać, spójrz na wielkość tego imperium, rozciągającego się prawdopodobnie na 1500 do 2000 mil. Ogromny. Następnie spójrz na Izrael.

Obserwuj kolor lasera. Oto Izrael. Widzisz tę małą 100-milową kropkę? To jest Izrael.

2000 mil mocy. Wygląda beznadziejnie, prawda? Jak Bóg mógłby nawiązać kontakt z tak potężną jednostką wojskową i polityczną za pośrednictwem tej małej jednostki o długości 160 km? Jak to mówią na igrzyskach olimpijskich, niech się igrzyska rozpoczną. Nie zawsze jest to piękna historia, ale jeśli wierzysz w Biblię jako boską księgę, to jest to historia, która ukazuje, jak Bóg użył ludzi na bardzo małym obszarze, aby zmienić cały glob.

Sto mil. Mieszkam tutaj, w Lynchburgu w Wirginii. Z Lynchburg w Wirginii, w Lynchburgu z Charlottesville, gdzie znajduje się Uniwersytet Wirginii, jedź 29 na południe, dotrzyj do Lynchburga, jedź kolejne 25 mil do Alta Vista i tu, w Lynchburgu, mamy obraz wielkości Izraela, rozciągający się od Charlottesville do Alta Vista.

Jak, u licha, na tak małym kawałku ziemi mogła powstać historia, która zmieniła cały świat? A to dlatego, że Bóg jest Bogiem całego świata. Przypomnijmy, że jest to tak samo prawdziwe dzisiaj, jak wtedy, nawet jeśli nie zawsze możemy zrozumieć, jak rozwija się ta historia. Jak Assyria stała się hiperpotęgą? Mam cztery sugestie: ekonomiczną, psychologiczną, etnologiczną i geograficzną.

Pierwszy z nich nazywam względami ekonomicznymi. Jeśli wrócimy do naszej mapy i przyjrzymy się jej, serce starożytnej Asyrii znajduje się właśnie tutaj, w tej jednej małej części, takiej jak ta. W starożytności nazywano ją Subartu, dziś nazywa się ją Assyria.

W tej małej, małej części mamy region, w którym ekonomia odegrała ważną rolę w rozwoju tej wielkiej hiperpotęgi. Wiesz, jest sposób, w jaki możemy o tym pomyśleć. Właściwa Assyria była regionem, który miał wystarczająco dobre pola uprawne, aby utrzymać populację na tyle dużą, aby miała szansę, a następnie połączyć je i zaistnieć odpowiednie okoliczności, i ten mniejszy region mógł stać się większy niż większe regiony.

Zatem na południu zaobserwowaliśmy, że starożytna gospodarka została osłabiona ze względu na stopniową utratę żyzności gleby, z powodu upadku istniejących tam miast i państw-miast, tak że w miarę gospodarki tutaj zaczęły podupadać, co dało Asyryjczykom szansę, aby ich gospodarka zaczęła odgrywać rolę. A gospodarka Asyrii miała kilka zalet, których nie miały gospodarki Sumeru i Akadu. Jakie to byłyby zalety? Cóż, wraz z powstaniem Asyrii wkroczyliśmy w epokę żelaza, a przewaga, jaką miała Asyria w epoce żelaza, polegała na tym, że była bezpośrednim sąsiadem złóż żelaza, które znaleziono tutaj, w tym, co nazywamy Turcją, w tym miejscu. Czas nazwiemy to po prostu Anatolią.

Po pierwsze, Asyria leży blisko złóż żelaza, co ma znaczenie, zwłaszcza gdy nie ma już królestwa Anatolii, które mogłoby je powstrzymać. Po drugie, Asyria leży blisko drewna, które można pozyskać zarówno z Anatolii, jak i z Zagros, więc Asyria jest w nieco lepszym stanie niż inne podmioty polityczne w regionie ze względu na bliskość drewna i metalu. Teraz nie ma on oczywiście tak wielkich właściwości spichlerzowych, jakie mamy na południu, ale to, co wydarzyło się na południu, jest takie, że południowa i środkowa część utraciły pewną część swoich spichlerzy.

To właśnie mamy na myśli, mówiąc o względach ekonomicznych. Asyria jest bliżej źródeł imperium, jego podstaw, więc to była nasza pierwsza uwaga. Drugą kwestię nazywam względami psychologicznymi.

Zawsze śmieję się z siebie, kiedy używam słowa psychologia, ponieważ praktycznie nic nie wiem o psychologii. Peg i ja chodziliśmy do szkoły biblijnej i mieliśmy nauczyciela, który uczył nas psychologii. To, co tak żywo pamiętam z tych zajęć z psychologii, to to, że nie nauczyłam się niczego o psychologii, ale dowiedziałam się, że to była kobieta, która naprawdę nienawidziła mężczyzn. Więc nie mam zielonego pojęcia o psychologii. Może powinienem być poszukać innego terminu.

Kiedy mówię psychologia, może powinienem użyć słowa światopogląd. Jedną rzeczą, którą możemy zaobserwować w przypadku Asyryjczyków, jest to, że wszystkie ich główne bóstwa były bóstwami wojny. Od samego początku jasne jest, że Asyria kładła nacisk na wojowniczy charakter, odmienny od jej sąsiadów.

Innymi słowy, wszystkie ich główne bóstwa są bóstwami wojennymi, co różni się od Mezopotamii. Po drugie, mają ten osobliwy obraz, który wydaje się prowadzić nas do myślenia, że wojna z Asyryjczykami była aktem religijnym. Mógłbym pokazać wam zdjęcia, gdybym miał czas, co oczywiście stanowi problem braku czasu, ale mogę pokazać wam zdjęcia, na których możecie zobaczyć króla asyryjskiego w jego wojskowym stroju, z łukiem naciągniętym w ten sposób, a potem w doskonałej sylwetce za nim stoi bóstwo wojny.

Zatem w ich rozumieniu Asyria była w pewnym sensie wybraniem Boga do prowadzenia wojny w imieniu danych bóstw. Innymi słowy, wydaje się, że jest to wyłaniająca się inna koncepcja, która prowadzi nas do wniosku, że wojna z Asyryjczykami była aktem religijnym. To może być najbliższe najwcześniejszej, jaką możemy uzyskać, relacji o tym, co moglibyśmy nazwać świętą wojną.

Dla Asyryjczyków wojna była aktem religijnym, a wierność religijną króla mierzy się pytaniem, ile kampanii przeprowadziłeś. Jeśli król co roku wyruszał na bitwę, był królem świętym pod względem religijnym. W tym momencie mówimy po prostu, że Asyryjczycy mieli wyjątkowe spojrzenie na wojnę. Dla nich wojna była aktem religijnym i to pchało ich do podbojów w sposób, który moim zdaniem różnił się nieco od wszystkiego, co było przed nimi do tej pory.

Po trzecie, zwracam uwagę na to, co nazywam czynnikami etnologicznymi. Mam przez to na myśli to, że Asyria jest otoczona przez ludzi niereligijnych. Są to byty polityczne, które prowadzą do tej rzeczywistości politycznej.

Albo ich pokonasz, albo oni pokonają ciebie. Przyjaciele, historyczną jednostką polityczną na południu zawsze były wielkie ludy Sumeru i Akadu. Cóż, Sumeru już nie ma, ale na południu Asyrii istnieje stała siła ludowa, która zawsze jest wycelowana jak sztylet.

Aby wybrać termin za Churchillem podczas II wojny światowej, jest to trwały sztylet wycelowany w podbrzusze Asyrii. Czym zatem byłoby to podbrzusze? To jest Babilon. Przez całą dalszą historię Babilon nadal był rywalem Asyrii.

Asyria w pewnym sensie uważała Babilon za swojego kuzyna. Cóż, Babilończycy nie uważali się za kuzynów. Nienawidzili Asyryjczyków.

Chcieli, aby Babilon rządził Asyrią. Zatem na południu nóż wycelowany jest w podbrzusze Asyrii, co Churchill nazwał kampanią bałkańską; zawsze chciał najechać Niemcy z Bałkanów, a nie z Francji. Po drugie, stanęli w obliczu czynnika etnologicznego polegającego na tym, że na ich bezpośrednim zachodzie istniało inne etnologiczne zagrożenie dla istnienia Asyrii, a było to zagrożenie ze strony zadziornej istoty Aramei .

Widzicie, wraz z powstaniem Asyrii, mamy także do czynienia z powstaniem królestw Aramejczyków na zachodzie i tak jak Asyria stara się rozszerzyć swoje wpływy, tak Aramejczycy starają się rozszerzyć na wschód. Asyria albo zostanie podbita przez Aramejczyków, albo Asyria podbija Aramejczyków. Prowadzi to do zjawiska, w którym Asyria uznała, że będzie musiała rozpocząć wojnę na południu i zachodzie.

To właśnie mam na myśli, mówiąc o czynnikach etnologicznych. Z długiej historii Asyrii było dla nich zupełnie jasne, że Asyria albo ich podbiła, albo oni zamierzali podbić Asyrię. To są czynniki etnologiczne.

Ostatni z czterech czynników, o których wspomniałem na temat powstania Asyrii, nazwałem czynnikiem geograficznym. Wyjaśnimy to, a potem prawdopodobnie zakończymy ten konkretny film i przejdziemy do następnego. Czynnikiem geograficznym jest taki.

W przeciwieństwie do Sumeru na południu i Akadu w centrum, Asyria leży na północnym krańcu basenu Mezopotamii. Mniej widoczne jest to, że ten most lądowy tutaj, na Kaukazie, był mostem lądowym, przez który migrujące ludy przemieszczały się, aby przedostać się albo do Anatolii, albo na żyzny półksiężyc, a czasem tutaj. Izrael był geograficznie odsłonięty.

Kiedy te grupy wyemigrowały i minęły górzyste regiony wschodniej części tego miejsca, Asyria przyjęła pierwszą ofiarę. Asyria była geograficznie odsłonięta. Prawdę mówiąc, istnieje poczucie, że podmioty polityczne rzadko kiedy są naprawdę bezpieczne przed możliwością szkód geograficznych.

Były wystawione na północ. Zostały one odsłonięte, jak już wspomniałem, od zachodu. Były odsłonięte od południa.

Jeśli chodzi o geografii Asyrii, chodzi mi o to, że w samej geografii Asyrii nie ma nic, co czyniłoby Asyrię bezpieczną. Można by pomyśleć, że to osłabiłoby Asyrię, ale jeśli zostanie właściwie potraktowane, rzeczywistość jest taka, że brak bezpiecznych granic oznacza, że jednostka polityczna Asyrii rozszerzy swoje granice, aby była bezpieczna. Innymi słowy, aby historyczna jednostka polityczna Asyrii była bezpieczna, musi podbijać we wszystkich czterech kierunkach, na południu i północy, na wschodzie i zachodzie, tak aby geograficzne wystawienie Asyrii wymagało podboju lub bycia podbitym.

Jedną z rzeczy, która wydaje mi się najbardziej ironiczna w tym, co wam teraz wskazujemy, jest to, że Asyria nigdy nie była wielką potęgą. Niekoniecznie była to słaba siła. Asyria w latach 1200, 1250 i 1000 p.n.e. była ważnym bytem politycznym, ale nigdy nie była wielką potęgą.

W następstwie Ruchu Ludów Morza Asyria weszła w okres natychmiastowej słabości, a kiedy się wyłoniła, zaskoczyła cały świat. Zatem nasza ostatnia myśl na tej taśmie będzie mniej więcej taka: W bardzo realny sposób Morski Ruch Ludowy był odpowiedzialny za próżnię, która pozwoliła Asyrii powstać i wypełnić próżnię.

Bez wielkich mocarstw, które mogłyby temu zapobiec, Asyria po raz pierwszy w historii mogłaby stać się wielką potęgą. Zatem tak jak Morski Ruch Ludowy stworzył

próżnię, aby Izrael mógł stać się ważną potęgą, stworzył także próżnię, aby Asyria mogła stać się potęgą. Po raz pierwszy od tysiąca lat na południu nie było żadnej wielkiej potęgi. Na północy nie było żadnej wielkiej potęgi, a Egipt był słaby.

To właśnie wytworzyło próżnię, która dostarczyła tlen przyszłej wielkiej potędze, którą byłby prawdopodobnie najbardziej okrutny, okrutny i przerażający lud w całej starożytności. Trochę złe miejsce na przystanek, ale dobre, ponieważ wkrótce wkroczymy w okres asyryjski i mamy wrażenie, że był to okres koszmaru trwający ponad trzy stulecia. Asyria była jednym z najdłużej żyjących ze wszystkich imperiów Mezopotamii.

Zatem zrobimy to dalej, zrobimy pauzę, a następnie zajmiemy się tym i rozpoczniemy następną taśmę, przyglądając się materiałowi historycznemu imperium asyryjskiego w jego interakcji z tekstem biblijnym. Dzięki.

To jest dr Don Fowler w swoim nauczaniu na temat tła Starego Testamentu. To jest sesja 17, Królestwo na starożytnym Bliskim Wschodzie.